

Khi "Mỹ Nhân" Đi Ăn Phở.

Đang xì xụp tô phở thì nàng bước vào quán như một luồng gió mát lại thoang thoang hương! Vốn sợ người đời bảo máu gái nên tôi cũng chỉ dám liếc qua 1 tý nhưng công nhận xinh thật, dáng chuẩn, da trắng và làn tóc thì như mây.

Vừa ngồi nàng cất giọng

- Ê nhóc! Lau bàn nhanh đi!

Rồi quay sang nói với anh bạn đi cùng

- Đéo Mẹ nó! toàn bọn lười, thấy khách thì phải biết chứ!

Vừa nói nàng vừa rút xoẹt xoẹt giấy lau xoành xoạch rồi vo tròn vớt xuống đất, tiện chân đá phát sang ngay chỗ tôi ngồi. Tôi định chuyền trả nhưng gã đi cùng cơ bắp quá, xương tôi lại yếu. Phở bùng ra, nàng rút chai tương xịt phèn phẹt, lấy muỗng ném thử rồi nhàn tiện muỗng ấy thò vào múc tí ớt vì *"Đéo Mẹ! em phải có tí cay mới sướng anh ạ!"*.

Nhìn yếu điệu, thực nữ thế mà nàng cứ húp xoành xoạch vì *"Địt Mẹ! quán trông xấu mã mà phở ngon anh nhỉ?"*.

Vừa ăn nàng vừa kể

- Em ghét nhất mấy thằng già cứ liếc trộm! Hờ ngược thì kệ mẹ người ta, khoét đùi chết gì chúng nó mà cứ hau háu như thấy thịt chó mới nướng!

Nghe hơi nhồn nhột nhưng chẳng mấy khi được tận mắt chứng kiến em gái thú vị vậy.

Ăn xong, nàng kêu cái khăn lạnh, lau từ mặt đến tay, ngoáy cả mũi cho sạch, nhe cả hàm răng dính rau ra chà đi chà lại rồi vớt cái toẹt xuống sàn. Chủ quán ra tính tiền nhắc khéo

- Dưới bàn có giỏ rác chị ạ!

Nàng nghe nhăn mặt bảo:

- Rác vớt đầy đầy sao không nói lại hoạch hợc tôi.

Chủ đi nàng quay sang nói với bạn:

- Phở ngon chứ không em chửi bỏ mẹ nó rồi.

Cuối cùng thì nàng cũng quay gót ra xe sau khi đổ cả ly trà đá rửa tay lẫn mồm, nước văng tung tóe. Người đâu mà duyên dáng thế không biết? Xa nhau từ sáng đến giờ vẫn còn hằn trong não tôi...

